

ten tiny BREATHS

tíz apró lélegzet

„Megható,
gyönyörű olvasmány.
Nevettem, sírtam,
olvadoztam,
és én is vettem
tíz apró lélegzetet!”
– Cora Carmack,
a Szakitópróba trója

*fine
selection*

K. A. TUCKER

K . A . T U C K E R

ten tiny
BREATHS

tíz apró lélegzet

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

Liának és Sadie-nek
Mindig vigyázzanak rátok az angyalok!

Paulnak
Töretlen támogatásodért

Heather Selfnek
Legyen tiéd a világ összes zöld és lila tolla!

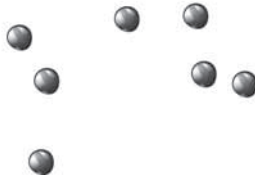

PROLÓGUS

– Csak lélegezz! – mondta mindig anyu. – Tíz apró lélegzet... Ragadd meg őket! Érezd őket! Szeresd őket! – Valahányszor csak ordítottam, vagy dühömben toporzékoltam, vagy a tehetetlenségtől kislármáztam a két szemem, vagy rosszul lettem az idegességtől, anya csak nyugodtan elismételte ezeket a szavakat. Minden egyes alkalommal. Mindig ugyanúgy. A homloka közepére kellett volna tetováltatni az egész hülye mantrát.

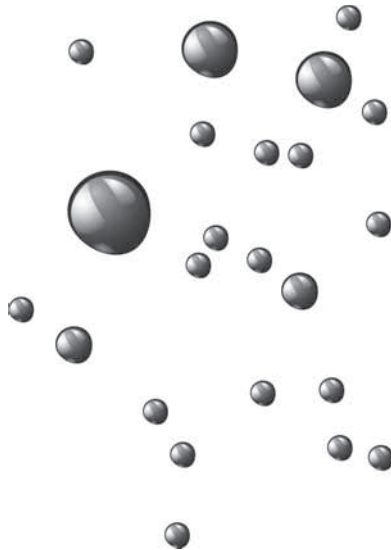
– Ennek nincs semmi értelme! – kiabáltam. Sosem értettem meg. Mégis mi a francra jó tíz apró lélegzet? Miért nem egyetlenegy mély? Miért tíz? Miért nem három vagy öt, vagy húsz? Én csak ordítottam, ő meg csak olyan lágyan mosolygott, mint mindig. Akkor még nem értettem.

Most már értem.

ELSŐ FÁZIS

KELLEMEZ ZSIBBADTSÁG

ELSŐ FEJEZET

Halk sziszegés... a szívem a fülemben dübörög. Semmi mást nem hallok. Biztos vagyok benne, hogy mozog a szám, hogy őket szólítom... Anya?... Apa?... de nem hallom a saját hangomat. Ami még rosszabb, az övékét sem hallom. Jobbra fordulok, hogy lássam Jennyt, de a tagjai furcsán és természetellenesen állnak, és a teste az enyémhez nyomódik. A másik oldalán lévő kocsiajtó sokkal közelebb van, mint lennie kéne. Jenny? Biztos vagyok benne, hogy kimondom. Nem válaszol. Balra nézek, de csak feketeséget látok. Túl sötét van ahhoz, hogy lássam Billyt, de tudom, hogy ott van, mert érzem a kezét. Nagy és erős, és körbefonja az ujjaimat. De nem mozog... Próbálok megszorítani, de képtelen vagyok rávenni az izmáimat, hogy összehúzódjanak. Semmit sem tudok tenni, csak a fejemet tudom forgatni, miközben hallgatom, ahogy a szívem úgy dobog a mellkasomban, mintha egy üllöt kalapálnának, és ez mintha a végtelenségig tartana.

Gyenge fények... hangok...

Látom őket. Hallom őket. Teljesen körbevesznek, egyre közelebb jönnek. Kinyitom a számat, hogy sikítsak, de nincs hozzá erőm. A hangok és a fények egyre erősebbek. Halk, elakadó lélegzet hangját hallom, amittől feláll a szőröm. Mintha valaki élete utolsó csepp levegőjéért küzdene.

Hangos csatt, csatt, csatt hallatszik, mint mikor felkapcsolják a színpadi lámpákat; hirtelen mindenfelől ömlik a fény, vakító erővel világítva meg a kocsit.

A betört szélvédőt.

A megtekeredett kasznit.

A sötét foltokat.

A pocsolókat.

A vért. Mindenütt.

Hirtelen minden eltűnik, és hátrafelé zuhanok, belecsapódom a hideg vízbe, egyre mélyebbre süllyedek a sötétségben, egyre gyorsabban, ahogy az óceán súlya elevenen megemészt. Levegő után kapkodva kinyitom a számat. Tüdőnyi hideg víz ömlik belém, teljesen megtöltve a bensőmet. A mellkasomra nehezedő nyomás elviselhetetlen. Mindjárt felrobbanok. Nem kapok levegőt... Nem kapok levegőt. Aprókat lélegezz!, hallom anya utasítását, de képtelen vagyok megtenni. Még egy sem sikerül. Egész testemben remegek... remegek... remegek...

– Ébredj fel, kedvesem!

A szemem felpattan, és már látom is magam előtt a kifakult fej-támaszt. Eltart egy pillanatig, míg megértem, hol is vagyok, és lecsillapítom dübörgő szívemet.

– Csak úgy kapkodtad ám a levegőt! – mondja a hang.

Megfordulok, és egy nőt látok, amint lenéz rám, mély ráncokkal barázdált arcán aggodalom, görbe, öreg ujjai a vállamon. Összehúrom magam, még mielőtt le tudnám állítani az ösztönszerű reakciót, amit az érintése váltott ki.

Lágyan mosolyogva elveszi a kezét.

– Sajnálom, kedvesem! Csak gondoltam, jobb, ha felébredsztelek.

– Köszönöm! – nyögöm ki, miután nyelek egyet.

A nő bólint, majd visszaül a helyére.

– Borzalmas rémálmod lehetett!

– Ja – válaszolom ismét a megszokott, nyugodt, érzelemmentes hangomon. – Alig várom, hogy felébredjek!

– Itt vagyunk! – Finoman megrázom Livie karját. Morog, és fejét az ablakhoz dörgöli. Nem tudom, hogy tud így aludni, de valahogy összejött neki, mivel az utóbbi hat órát halkán hortyogva töltötte. Vékony, rászáradt nyálcsík fut le az állán. *Marha szexi.* – Livie! – szólítom újra maró idegességgel a hangomban. Ki kell jutnom ebből a konzervdobozból! Most azonnal!

Csak kómásan legyint, ajkát pedig lebiggyeszi, mintha csak azt mondaná: „ne szekálj, alszom”.

– Olivia Cleary! – csattanok fel, amikor az utasok már a poggyásztartónál matatnak, hogy összeszedjék a holmijukat. – Gyérünk! Ki kell jutnom innen, még mielőtt teljesen rám jön a frász! – Nem akartam így rákiabálni, de nem tehetek róla. Nem érzem jól magam zárt helyeken. Miután huszonnégy órát töltöttem ezen a nyamvadt buszon, elég vonzónak hangzik meghúzni a vésznyitót és kiugrani az ablakon.

A szavaim végre elérik a kellő hatást. Livie szemhéja lassan felnyílik, majd álomittas, kék szemével egy pillanatra kipillant a miami buszpályaudvarra.

– Ideértünk? – kérdezi ásítva, ahogy felül, hogy egyrészt kinyújtózkodjon, másrészt jobban szemügyre tudja venni a környezetét. – Ó, nézd! Egy pálmafa!

Már a folyosón állok, és éppen a hátitáskáink után nyúlok.

– Juj, pálmafák! Gyerünk, indulás! Hacsak nem akarsz még egy napot azzal tölteni, hogy visszabuszozol Michiganbe. – Erre végre mozgásba lendül.

Mire leszállunk a buszról, a sofőr már kipakolta a cuccokat a csomagtartóból. Rögtön kiszúrom az egymáshoz passzoló, rikító rózsaszín bőröndjeinket. Az életünk, minden tulajdonunk fejenként egy bőröndre csökkent. Ez minden, amit sikerült összedobálnunk, ahogy sietve elhagytuk Raymond bácsi és Darla néni házát. Nem számít, mondom magamnak, ahogy az egyik karomat átvetem a húgom vállán, féloldalasan megölelve őt. Itt vagyunk egymásnak. Csak ez számít.

– Pokoli meleg van! – fakad ki Livie pont akkor, mikor megérem, ahogy egy izzadságcsepp gördül végig a hátamon. Késő délelőtt van, és a nap máris úgy ragyog le ránk, mint valami égi tűzgolyó. Annyira különbözik a csípős, őszi hidegtől, amit Grand Rapidsben hagytunk. Livie leveszi a piros kapucnis pulcsiját, mire néhány gördeszkás srác, tetszésüket kifejezve, odaszól neki.

– Máris pasizol, Livie? – cukkolom.

Arca rózsaszínre vált, majd beslisszan a betonoszlop mögé, félig-meddig elbújva a kíváncsi szemek elől.

– Azzal, ugye, tisztában vagy, hogy nem születnél kaméleonnak? ..Ó! A piros pólós pont ide tart. – Nyakamat várakozva a banda felé nyújtogatom.

Livie szemében egy pillanatra félelem csillan, majd rájön, hogy csak viccelek.

– Fogd be, Kacey! – sziszegi, és vállon bokszol. Livie képtelen elviselni, ha bármelyik srác osztatlan figyelmét kell élveznie. Az, hogy az utóbbi évben bombázóvá nőtte ki magát, nem igazán segített leküzdenie ezt a fóbiját.

Mosolyogva figyelem, ahogy a pulcsijával matat. Fogalma sincs, mennyire gyönyörű, és ha egyszer már én leszek a gondviselője, akkor ezzel nincs is semmi problémám.

– Maradj csak tudatlanka, Livie! Sokkal könnyebb lesz az életem, ha a következő – mondjuk – öt évben észre sem veszed a pasikat.

Livie a szemét forgatja.

– Rendben van, Miss Képes Sport!

– Ha! – Az igazat megvallva, azok közül a seggfejek közül párnak a figyelme minden biztonnyal rám irányult. A kétévnyi durva kick-box-edzéstől kőkemény testem lett. Ami pedig, megtoldva a mély gesztenyebarna hajammal és világoskék szememmel, elég sok kéretlen pillantást vonzott be.

Livie az én tizenöt éves változatom. Ugyanaz a világoskék szem, ugyanaz a vékony orr, ugyanaz a sápatag, ír bőr. Mindössze egy nagy különbség van kettőnk közt, mégpedig a hajunk színe. Ha törülközőbe csavarnánk a fejünket, az emberek még azt hinnék, ikrek vagyunk. Ő a csillogó fekete színt az anyánktól örökölte. Emellett még öt centivel magasabb is nálam, bár én meg öt évet verek rá korban.

Ja, elég ránk nézni, és még egy idióta is megmondhatja, hogy testvérek vagyunk. De a hasonlóságoknak itt vége is szakad. Livie egy angyal. Könnybe lábad a szeme, ha sír egy gyerek, bocsánatot kér, ha valaki meglöki, ingyenkonyhákban és könyvtárakban önkénteskedik. Mentségeket keres, ha valaki hülyeségeket művel. Ha elég idős lenne ahhoz, hogy vezessen, még egy tücsökért is tövig nyomná a féket. Én... én nem vagyok olyan, mint Livie. Előtte lehet, hogy jobban hasonlítottam rá. De már nem. Ha én gyülekező viharfelhő vagyok, akkor ő a felhőkön áttörő napsugár.

– Kacey! – Megfordulok, és ott látom Livie-t, keze egy taxi nyitott ajtaján, szemöldöke a magasban.

– Úgy hallottam, kukákban matatni kaja után nem olyan jó móka, mint mondják.

Grimaszolva becsapja a taxi ajtaját.

– Akkor hát megint buszozunk. – Idegesen felrántja bőrröndjét a járdaszegélyre.

– Most komolyan? Öt perce vagyunk Miamiban, és máris durcáskodsz? Nagyjából egy nagy bűdös semmi maradt a tárcámban, és ebből kell megélnünk vasárnapig! – Odatolom elé a tárcám, hogy ő is lássa.

Elpirul.

– Bocsi, Kace! Igazad van. Csak kivagyok.

Felsőhájtok, és máris rosszul érzem magam a kirohanásom miatt. Livie-ből genetikailag hiányzik a rossz természet. Persze szoktunk civakodni, de azért mindig én vagyok a felelős, és ezzel tisztában is vagyok. Livie jó gyerek. Mindig is az volt. Jól nevelt, kiegyensúlyozott. Anyának és apának sosem kellett semmit sem kétszer mondania neki. Mikor meghaltak, és anya testvére befogadott minket, Livie külön igyekezett, hogy még jobb gyerek legyen. Én pont a másik irányba indultam el. Nagyon a másik irányba.

– Gyere, erre megyünk! – Belekarolok és megszorogatom, majd széthajtogatom a papírlapot, amire a címet írtam. Egy hosszú és fárasztó beszélgetés után, amit az üveg mögött ülő idős úrral folytattunk – ami magába foglalt egy menet Activityt és a város ceruzával rajzolt térképét, rajta bekarikázva a három hely, ahol át kell szállnunk –, végre egy helyi járatos buszon ülünk, ami remélem, nem Alaszka felé tart.

Ennek örülök, mert teljesen kész vagyok. Leszámítva azt a húszperces szundit a buszon, már harminchat órája nem aludtam. Fáradt vagyok és aggódom, és legszívesebben csendben utaznék, de Livie ölében fekvő, nyughatatlan keze gyorsan kiveri ezt a fejemből.

– Mi az, Livie?

Habozik, és összehúzza a szemöldökét.

– Livie...

– Szerinted Darla néni szólt a zsaruknak?

Megszorítom a térdét.

– Emiatt ne aggódj! Minden rendben lesz. Nem fognak megtalálni minket, de ha mégis, akkor majd a zsaruk megtudják, mi is történt.

– De Raymond bácsi nem is csinált *semmit*, Kace. Valószínűleg túl részeg volt ahhoz, hogy tudja, melyik is az ő szobája.

Dühösen nézek rá.

– Nem csinált *semmit*? Talán elfelejtetted azt az undorító, ráncos dákót, amit a combodnak nyomott?

Livie összeszorítja az ajkát, mintha mindjárt elhányná magát.

– Csak azért nem csinált semmit, mert kirohantál onnan, és beszöktél az én szobámba. Ne védj azt a seggfejt! – Láttam, hogyan nézett Raymond bácsi a serdülő Livie-re az elmúlt egy évben. Az édes, ártatlan Livie-re. Én összezúztam volna a mogyoróit, ha csak be merészelt volna tenni a lábát a szobámba, és ezzel tisztában is volt. De Livie...

– Csak reménykedjünk, hogy nem jönnek ide értünk, hogy hazarángassanak.

Megrázom a fejem.

– Az biztos nem fog megtörténni. Most már én vagyok a gondviselő, és nem érdekel, hogy erről mi a jognak a véleménye. Egy lépést sem teszel mellőlem. És amúgy is, Darla néni gyűlöli Miamit, emlékszel? – Az, hogy „gyűlöli”, még enyhe kifejezés. Darla néni újjászületett keresztény, aki minden szabadidejét azzal tölti, hogy imádkozik, vagy azon dolgozik, hogy mindenki más is imádkozzon, vagy azon agyal, hogy imádkozniuk kéne, hogy elkerüljék a poklot,

a szifilisz és a nem kívánt terhességet. Meg van róla győződve, hogy a nagyváros a földkerekség minden gonoszságának melegágya. Az, hogy fanatikusan, még enyhe kifejezés. Legfeljebb akkor jönne Miami-ba, ha Jézus maga tartana itt találkozót.

Livie lehajtja a fejét, és suttogva folytatja.

– Szerinted Raymond bácsi rájött, mi történt? Ezért tényleg nagy bajba kerülhetünk!

Megrántom a vállam.

– Kit érdekel, ha rájött? – Egy részem azt kívánja, bárcsak elengedtem volna a fülem mellett Livie könnyörgését, és felhívtam volna a zsarukat Raymond bácsi kis éjszakai „látogatása” miatt. De Livie hallani sem akart rendőrségi bejelentésről, ügyvédekről és gyermekvédelmiskekről, márpedig nem úszhattuk volna meg az egész hajcihőt. Talán még a helyi hírekbe is bekerültünk volna. Ezt egyikünk sem akarta. Ki tudja, mit tennének Livie-vel, mivel még kiskorú? Talán állami gondozásba dugnák. Nem adnák oda nekem. Túl sok szakértő mondta már rólam, hogy „labilis” vagyok ahhoz, hogy bárki életét rám bízják.

Úgyhogy Livie-vel egyezséget kötöttünk. Én nem jelentem fel Raymond bácsit, ha ő meglép velem. Az előző este tökéletes volt a szökés kivitelezésére. Darla néni valami ottalvós gyülekezeti programon volt, úgyhogy összeúztam három altatót, és beledobtam őket Raymond bácsi vacsora utáni sörébe. El sem tudom hinni, hogy az az idióta elfogadta tőlem azt a poharat, amit olyan kedvesen töltöttem tele és nyújtottam át neki. Tíz szót sem szóltam hozzá az elmúlt két évben, mióta megtudtam, hogy az egész örökségünket elkártyázta. Este hétre már kiterülve horkolt a kanapén, ami éppen elég időt adott nekünk arra, hogy megragadjuk a bőröndjeinket, kiürítsük a pénztárcáját és Darla néni mosogató alatti, titkos pénzes

dobozát, és elérjük az aznap este induló buszt. Talán azzal, hogy be-
drogoztuk Raymond bácsit és kizsebeltük őket, kicsit túllőttünk a
célon. Ugyanakkor Raymond bácsinak sem kellett volna átmennie
totál para pedofilba.

– Százhuszonnégyszáz – olvasom fel hangosan az épület oldalára írt ház-
számot. – Ez lesz az. – Hát tényleg megtörténik. Itt állunk egymás
mellett a járdán, az új otthonunk előtt – egy háromszintes társas-
ház ez a Jackson Drive-on, fehér stukkós falakkal és kicsi ablakok-
kal. Egész takaros kis hely, ami úgy néz ki, mint valami tengerparti
ház, bár vagy egy félórányira vagyunk a strandtól. Ha nagyon mély
levegőt veszek, szinte érzem a naptej és a hínár illatát.

Livie beletúr sötét, vad sörényébe.

– Mondd csak még egyszer, hol is találtad ezt a helyet?

– A www.nagyonkellegyalbi.com-on – heccelelem. Miután azon a
bizonyos estén Livie könnyes szemmel beviharzott a szobámba, tud-
tam, hogy el kell húznunk Grand Rapidsból. Az egyik internetes ke-
resés a másikhöz vezetett, majd már írtam is az e-mailt a házmester-
nek, hat hónapnyi lakbért ajánlva készpénzben. Két év keresete, amit
túlárazott Starbucks kávé töltögetésével töltöttem, már oda is lett.

És minden egyes csepp kitöltött kávét megért.

Felmegyünk a lépcsőn a kapuval lezárt boltíves bejáratig. Így kö-
zelről már látom a külső falat csúfító repedéseket és foltokat.

– A kép a hirdetés mellett egész jól nézett ki – mondom, ahogy
megragadom a kapu kilincset, és húzni kezdem. Zárva van. – Ügyel-
nek a biztonságra.

– Ezt nézd! – Livie megnyomja a tőlünk jobbra levő repedt, kerek
kapucsengető gombját. Nem hallok semmit, úgyhogy biztos vagyok

benne, hogy elromlott. Elnyomok egy ásítást, miközben azt várjuk, hogy valaki beengedjen minket.

Három perccel később már tölcseért formálva a szám elé tartom a kezem, és éppen kiáltanám a házmester nevét, mikor csoszogást hallok a betonon.

Egy gyűrött ruhájú és nyüzött arcú, középkorú fazon jelenik meg. Kancsal, a feje tetején alig van haj, és esküszöm, az egyik füle nagyobb, mint a másik. Lajhára emlékeztet abból a régi, nyolcvanas évekbeli filmből, a *Kincsvadászokból*, amit apa megnézetett velünk. Egy igaz klasszikus, mondta mindig.

Lajhár megvakargatja a sörhasát, és egy szót sem szól. *Fogadni mernék, hogy éppen olyan intelligens, mint a filmbeli ikertestvére.*

– Helló, Kacey Cleary vagyok – mutatkozom be. – Harry Tannert keressük. Mi vagyunk az új bérlők. – Figyelmes tekintete egy darabig rajtam időzik, felmérve a helyzetet. Némán megdicsérem magam, amiért farmert vettem fel, ami eltakarja a méretes tetoválast a combomon arra az esetre, ha *ez a fazon* bírálni merné az *én* külösmet. Aztán a tekintete Livie felé fordul, ahol kicsit tovább időzik annál, mint aminek örülnék.

– Testvérek vagytok, lányok?

– Elárultak minket az egymáshoz passzoló bőröndjeink? – válaszolom, mielőtt még jobban átgondolhatnám. *Előbb juss be a kapun, csak utána mutasd be, milyen nagyszájú is tudsz lenni, Kace.*

Szerencsére Lajhár ajka felfelé görbül.

– Hívjatok csak Tannernek! Erre gyertek!

Livie és én letaglózva összenézünk. Lajhár az új házmesterünk? A kapu hangos csattanás és nyikorgás kíséretében feltárul, és ő belessékel minket. Látszólag utólag észbe kapva odafordul hozzám, és kinyújtja felém a kezét.

Ledermedek, amikor megpillantom azokat a húsos ujjakat, de egy mozdulatot sem teszek, hogy megfogjam őket. Hogyhogy nem gondoltam erre?

Livie gyorsan lecsap, és mosolyogva megragadja Tanner kezét, én pedig pár lépést hátrálok, hogy még csak ne is tűnjön úgy, mintha bármi közöm lenne ennek a pasasnak a kezéhez. Vagy bárki más kezéhez. Livie nagyon ért hozzá, hogyan mentsen meg.

Ha Tanner észre is veszi a kis manővert, nem teszi szóvá, egyszerűen csak keresztülvezet minket a gyászos bokrokkal benőtt udvaron, ahol kiszáradt növényekkel körbevéve egy rozsdás kerti grill áll.

– Ez itt a közös udvar – legyint egyszerűen. – Ha grillezni, napozni, pihenni, akármit akartok, ide gyertek!

Körbenézek az udvart szegélyező harminc centi magas bogáncson és elszáradt virágokon, és elgondolkodom azon, vajon hányan is járnak ide pihenni. Bár ha valaki gondozná, még egész szép is lehetne.

– Biztos telihold van, vagy valami – motyogja Tanner, ahogy mögötte lépkedünk egy sornyi sötétvörös ajtó felé. Mindegyik ajtó mellett ott egy kis ablak, és mind a három szint teljesen egyforma.

– Tényleg? Ugyan miért?

– A tíetek a második lakás, amit a héten e-mailen keresztül kiadtam. Ugyanaz a helyzet ott is – nagyon kell a kérő, nem akar várni, készpénzben fizet. Furcsa. Gondolom, mindenkinek van valamije, ami elől menekül.

Nocsak, hogy mik vannak? Talán Tanner *mégiscsak* okosabb, mint filmbéli ikertestvére.

– Ez itt csak ma reggel érkezett – bök tömzsi ujjával az 1D lakás felé, miközben minket a szomszédos ajtóhoz vezet, amin egy arany 1C díszeleg. Hatalmas kulcsosomója csörög, ahogy a megfelelő kulcsot keresi.

– Na már most el fogom nektek mondani azt, amit minden lakómnak mondani szoktam. Csak egyetlen szabályom van, de ha azt megszegitek, akkor fel is út, le is út. Csak semmi rendbontás! Ne csapassatok vad bulikat, drogokkal és orgiákkal...

– Bocsánat, tudná pontosítani, hogy mi is számít orgiának Florida Államban? Az édeshármás még elmegy? Mi van, ha egy guminő is részt vesz a dologban, mert hát tudja... – szúrom közbe, amiért kiérdelek egy szemöldökráncolást Tanner-től és egy vállon bokszolást Livie-től.

Tanner megköszöri a torkát, és úgy folytatja, mintha meg sem szólaltam volna.

– Semmi viszály, se családi, se semmilyen. Nincs türelmem az ilyen szarságokhoz, és hamarabb kidoblak titeket, minthogy bármit hazudhatnátok nekem. Világos?

Bólintok, és ráharapok a nyelvemre, nehogy elkezdjem dúdolni a *Családi viszály* főcímdalát, miközben Tanner kinyitja az ajtót.

– Én magam festettem és takarítottam ki. Nem éppen új, de minden megvan benne, amit kértetek.

A lakás kicsi, és alig van benne bútor. A túlvégén található a zöld és fehér csempékkel kirakott konyhácska. A fehér falak csak még jobban kiemelik a borzalmas vörösbarna és zöld virágmintás kanapét. Az olcsó, sötétzöld szőnyegnek és a molyirtó enyhe szagának együttese egész szépen hozza vissza a hetvenes évekbeli fehér gettó hangulatát. És ami még ennél is fontosabb, a hely egyáltalán nem hasonlít arra a képre, ami a hirdetés mellett volt. Micsoda meglepetés!

Tanner megvakarja őszülő kobakját.

– Nem valami nagy szám, tudom. Arra van két hálószoba, köztük meg a fürdő. Tavaly raktam be egy új vécécsészét, szóval... – kancsal tekintete rám vándorol. – Ha nincs más...

A pénzét akarja. Erőltetett mosollyal az arcomon belenyúlok a hátitáskám első zsebébe, és kihúzó belőle egy vastag borítékot. Livie beljebb merészkedik a lakásba, amíg én kifizetem a pasast. Tanner az ajkába harapva figyeli őt, mintha mondani akarna valamit.

– Kicsit fiatalnak tűnik ahhoz, hogy egyedül legyen. Tudják a szüleitek, hogy itt vagytok?

– A szüleink halottak – ez éppen olyan durván hangzik, mint ahogy szántam, és el is érem vele a várt hatást. *Foglalkozz a saját nyavalyás dolgoddal, Tanner!*

Az arca egész szürkés színre vált.

– Ó, én, öhm, sajnálattal hallom.

Vagy három másodpercig kínos csendben álldogálunk. A kezem a hónom alá dugom, egyértelművé téve, hogy senki kezét nem áll szándékomban megszorítani.

Mikor Tanner megfordul és elindul az ajtó felé, halkan felsóhajtok. Ő is alig várja, hogy megszabaduljon tőlem. Azért még hátra-szól a válla felett.

– A mosókonyha a pincében van. Hetente egyszer takarítom, és elvárom, hogy mindegyik lakó segítsen rendben tartani. A 3F-ben lakom, ha bármire szükségetek lenne. – Azzal eltűnik, a kulcsot a zárban hagyva.

Livie-t a hobbitokra méretezett fürdőszobában találom, ahol éppen a pipereszekrényt vizslatja. Megpróbálok belépni a helyiségbe, de nincs elég hely kettőnk számára.

– Új vécécsésze. Öreg, undorító zuhanyzó – motyogom, ahogy végighúzó a lábam a szutykos, repedezett járólapon.

– Én majd alszom ebben a szobában – ajánlja fel Livie, ahogy kifurakszik mellettem, és elindul a jobb oldali háló felé. A szoba teljesen üres, leszámítva egy szekrényt és egy egyszemélyes ágyat, rajta

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

barackszínű, horgolt takaróval. Fekete rácsok keresztezik az egyetlen, utcára néző ablakot.

– Biztos vagy benne? Olyan kicsi. – Meg sem kell nézmem, hogy tudjam, a két szoba közül ez a kisebb. Livie már csak ilyen. Önzetlen.

– Igen, persze. Szeretem a kis helyeket – vigyorog. Tudom, hogy megpróbálja a legtöbbet kihozni a helyzetükből.

– Nos, mikor majd megrendezzük azokat az egész éjszaka tartó, vad partikat, nem tudsz majd egyszerre több mint három fiút bezsúfolni ide. Ezt ugye tudod?

Livie felém hajít egy párnát.

– Nagyon vicces.

Az én hálószobám is majdnem ugyanilyen, csak kicsit nagyobb, és franciaágyam van, rajta egy irtózatosan ronda, zöld, kötött takaróval. Felsőhajtok, és összeráncolom az orrom csalódottságomban.

– Bocsi, Livie! Ez a hely egyáltalán nem úgy néz ki, mint amit a hirdetésben mutattak. A francba Tannerrel meg a hamis reklámjával! – Oldalra döntöm a fejem. – Kíváncsi vagyok, vajon be tudnánk-e perelni miatta?

Livie felhorkant.

– Azért nem olyan rossz ez a hely, Kace.

– Most persze ezt mondd, de majd mikor svábbogarakkal kell megharcolnunk a kenyérért...

– Még hogy te meg a harc? Az aztán tényleg meglepne!

Felnevetek. Ma már nagyon kevés dolog tud megnevettetni. De Livie próbálkozásai a szarkazmussal közéjük tartoznak. Próbál könnyed és menő lenni, de a végén mindig úgy hangzik, mint mikor egy rádiós bemondó próbál nagyon drámaian előadni valami nyálas detektívstorit.